

Chudobou k bohatstvu

Ešte donedávna premiér usilovne opakoval, že za naším hospodárskym rastom neboli reformy, ale ochota ľudí pracovať za nízke mzdy. Ešte aj prezident to odsúhlasil. No a, samozrejme, väčšina to počúvala s úľubou, obom preferencie rástli.

V niektorých odvetviach (priemysel, veľkoobchod, hotely a reštaurácie) však už mzdy začali klesať. Čoskoro sa budeme môcť aj bez grafov presvedčiť, či je ľahšie bohatnúť pomocou reforiem, alebo pomocou znižovania miezd. Teda či je chudoba zdrojom bohatstva. Na prvý pohľad táto polemika vyzerá okrajovo, je však symbolom základného sporu. Pre „reformátorov“ je možné bohatstvo krajiny zväčšovať napríklad lepšími pravidlami.

Bohužiaľ, vzt'ah medzi „rovnou daňou“, druhým pilierom, flexibilným trhom práce, transparentnosťou či vymožitelnosťou práva na jednej strane a hospodárskym rastom na strane druhej, priznajme si, väčšinu voličov nezaujíma. Zato delenie bohatstva zaujíma každého.

Populisti si preto môžu dovoliť považovať bohatstvo za konštantné, nemá pre nich význam snažiť sa o jeho zväčšenie, iba o to, ako si ho rozdelíme. Pre nich je preto ochota ľudí pracovať za nízke mzdy napokon naozaj zdrojom rastu: ak je pri nemennom HDP dolných päť miliónov ochotných pracovať za menej, horných päťsto najmocnejších zbohatne. Ide len o to prerozdeľovať čo najviac a čo najneprehľadnejšie. Bez ohľadu na efektívnosť. Zhruba tak, ako vo väčšine krízových balíčkov.

PS: „Ešte chcem dodať, že Kartágo musí byť zničené.“ Tak vraj končil Riman Cato všetky svoje prejavy v časoch, keď bolo Kartágo pre [Rím](#) hrozbou. Takou, akou sú pre Slovensko tendre „korkovonástenkového“ charakteru. Nové argumenty už nezaberajú, asi treba opakovať výzvy. Takže chcem ešte dodať, že tendre musia byť transparentné. Kto to netvrdí, nie je vlastenec a nemá sociálne cítenie.

pondelok 2. 3. 2009 | Eugen Jurzyca, Inštitút pre ekonomické a sociálne reformy